

Anders Arhammar

Rest var det här

Jag har alltid tyckt om att resa. Det började redan i tidig kolt-ålder, då jag såg bussarna åka förbi min lekplats. A-b-o-n-n-e-r-a-d stod det på dem, och jag undrade så var det låg. Det enda jag förstod var att det måste vara ett gyllene ställe, eftersom alla som åkte dit var så glada. Många bussar gick dit, alltid med skrattande och vinkande människor bakom rutorna. Kanske någon reumatikerförening på vårresa?

I brist på Abonnerad så åkte jag till andra ställen. Vare sig det gällde farmor några mil bort, min morbror i Karlstad eller med föräldrarna till Norge, så trivdes jag. Visserligen påstår min mor att det enda bestående minnet från Norge-semesteren med stormkök, vackert sceneri och hisnande bilfärder – enligt hennes ohängde son - var Liseberg i Göteborg. Men där tar hon fel, den ohängde kommer också ihåg en rejält smaskig glass i Östersund.

Med åldern förfinades min rese-smak. Närheten till Arlanda gjorde väl sitt till också. Där skaffade jag mig en blodad resetand. Problemet var att jag och mina kompisar inte hade de

pengasjöar att ösa ur som krävdes. Vi brukade ligga i gräset och titta när planen landade. Vi fantiserade om att vi var mijonärer, vi fantiserade om att vi skulle smyga oss ombord på ett plan, om att tjuvåka.

Vi brukade öva oss på mjölktaget mellan Märsta och Stockholm. Det gick till så att vi äntrade tåget i mitten, och sedan arbetade vi oss genom vagnarna framåt och bakåt. När vi så, oundvikligen, träffade på konduktören så sa vi "Hej, igen". Det slog aldrig fel.

Men hur genialt det än var, så förde det oss aldrig längre än till storstaden med alla sina bussar, spårvagnar och resebyråer. Men det var vackert så. Jag har säkerligen samlingsrekordet på resbroschyrer för 13- åringar fortfarande.

Så i drömmen har jag varit på de flesta ställen i världen. När jag blev äldre började jag att förverkliga mina drömmar – en i sänder. Malmö över helgen, Köpenhamn, Paris med första flickvännen. Paris med andra flickvännen, Paris med tredje flickvännen. (Jo, jag var nog rätt ofta i Paris).

Men på den tiden var det mycket enklare att resa. Två biljetter och delat

enkelrum dög bra. Någonstans i mitten av sjuttioalet började det kärva till sig. För varje år som gick var det ett nytt litet knytt som också skulle med. Dubbelrummen blev familjerum och dubbla dubbelrum. Den lilla ryggsäcken blev resväskset, extra blöjpaket, vagnar, kuddar, nallar och nappar. Det var inte längre tal om att möta våren i Paris bara för att det var kul, eller att ta en sväng på Romantische Strasse, bara vi två. Det hela utvecklade sig snarare till sedan länge planerade flyttlass.

Numera ska kompisarna med också, vilket i och för sig är positivt när det gäller grupprabatter. Och för var åttonde resenär åker vi två med som reseledare, och det kan man ju glädja sig åt.

Min reseutveckling kan kanske sammanfattas så att det förr var vin, kvinnor och sång – medan jag numera är glad om magen fungerar riktigt. Ett har jag dock lärt mig genom åren – Liseberg i Göteborg och en glass i Östersund smäller väl så högt som Eifel-torn och den vackra norska naturen. Och det är ju tur det.

Reumatikerförbundets styrelse

Ordförande

Anne Carlsson Skattkärr

1:e vice ordförande

David Magnusson Offerdal

2:e vice ordförande

Bo Jonsson Hägersten

Ledamöter

Suzanne Ahlkvist Enköping
Bertil Eklund Långshyttan
Margreth Halvarsson Partille
Sara Hjalmarsson Linköping
Christina Stenström Solna
Greta Thorén Norrköping

Ersättare

Claes Stjernström Tyresö
Anna Schéle Kristianstad
Margareta Börjegård Stockholm
Kurt Jörgensen Trollhättan

Förbundssekreterare

Jan-Olov Söderberg

Revisorer

Jan Nyström, auktoriserad revisor
Lena Öst
Lars Bertil Olsson
Rolf Ström

Ersättare

Steinar Walsö-Kanstad

Valberedning

Kjell Nyholm ordförande

Gerd Mahl Nilsson
May Britt Brätner
Lars Oscarsson
Gun Lingbert

Ersättare

Britt Dovmyr
Anna-Lisa Hörnfeldt
Lars Eric Magnusson